

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriæ, 1669

IV. De Origine Confraternitatis beatiss. Virg. Mariæ de monte Carmelo in
Oriente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

loco, amantis nomen obtinet, beneficentiæ suæ dona hisce Confratribus suis specialiter etiam communicasse; ex vi, inquam, hujus Fraternalitatis *per affectum*, quæ quia propinquitatem suo modo inducit, juxta S. Thomam: sicut & suo modo Fraternalitas *per cognationem*, remanebit paucis expositum, quod in fine præcedentis capituli promissum fuerat.

2. 2. 7. 34.
art. 4.

Ut autem magis pateat specialis hæc beneficentia, lubet in hoc Tractatu in particulari declarare beneficia, quæ sanctissima hæc Virgo liberalissimè eidem suæ Confraternitati de monte Carmelo cōtulit, ideoque in hac *prima parte* de primo & potissimo ejus beneficio agendū erit.

CAPUT IV.

De Origine Confraternitatis Beatiss. Virginis MARIÆ de monte Carmelo in Oriente.

NTEQUAM ulterius progrediamur, observandum est Patribus nostris adhuc in Oriente commorantibus, & multis ante eorum in Europam transitum sæculis, fuisse in usu vestem illam religiosam, quam **SCAPULARE** nuncupamus. Patet hoc imprimis ex D. JOANNE XLIV. Patriarcha Hierosolymitano, qui in libro suo de *institutione primorum Monachorum in lege veteri exortorum, & in nova perseverantium* de illa in hunc modum scribit: *Superhumeralibus, inquit, etiam præci vestra Religionis professores tempore legis veteris utebantur. Præceperat enim Judæis lex in quatuor angulis suarum vestium simbrias, & in simbrijs funiculos facere, quas simbrias cum funiculis dicti professores, juxta legis præceptum in quatuor inferioribus angulis superhumeralium gestabant: erat autem superhumeralis vestis sine manicis, usq; ad renes descendens, in utroq; latere aperta, brachijs etiam ea nudatis, cujus posterior pars in humeris copulabatur parti anteriori. novæ autem legis tempore huic vestis in apertura colli junctum fuit capitium, regens caput & scapulas. Quam nostræ Religionis professores (simbrijs & funiculis ab ea rescatis) usq; nunc summa cum diligentia diebus ac noctibus indefinenter gestabant. Hactenus ille.*

Hic verò duo advertenda sunt. **P**RIMUM professores nostræ Religionis tempore legis veteris gestasse vestem quandam sine manicis in

25.

Quo tempore Carmelitarum S. scapulare gestare ceperint?

Cap. 39. aut 46.

Extat hic liber in Bibliotheca vet. SS. Patrum.

An & quale gestarint tempore legis scriptæ?

26.

cis in utroque latere apertam, ejus posterior pars in humeris copulabatur parti anteriori; non quod illa vestis revera fuerit Scapulare, quod modo gestamus, sed ad modum & similitudinem Scapularis, uti egregiè tradit Sixtus Senensis his verbis: Ephod, Septuaginta interpretes *ἑπομίδα*, Aquila, *ἑπομίδα*, nos superhumeralè appellare possumus, quod humeris utring; superponitur, elegans palliolum est, absq; manicis in modum monastici scapularis sine cuculla, habens humeralia duo; hoc est, constans duabus partibus equalibus quarum una tergum, altera pectus ad umbilicum usq; tegit.

Lib. 3. Biblioth.

Cap. 38. aut 45. juxta nostrissimam emendationem. Doctrin. cap. 1.

SECUNDÒ advertendum est, eisdem professores temporè novæ legis fimbrijs & funiculis ab illa veste relectis, verum & proprium scapulare gestasse, uti disertè fatetur idem JOANNES Patriarcha differens de melote; loco, inquit, *ejus tunicam lane non pretiose, sed mediocriter aspera ejusdem coloris, cujus existerat melota, subius scapulare gestare assumpserunt*, &c. Monachos Orientales in primis Ecclesiæ sæculis Scapulare gestasse attestatur, præter nostrum Joannem Patriarcham, S. Ephrem in *vita S. Juliani*, & S. Dorotheus, qui illud Græco nomine *analabum* appellant. Hic enim exponens vestes Monachorum sui temporis, earumque rationes & mysteria: *Habitus noster est, tunica, zona pellicea, analabus, &c.* & infra, *Habemus & analabum, id est, scapulare ab humeris pendens, &c.* Sed de hoc cap. 8. part. VII. sermo redibit. Idem habemus ex *vita S. ANGELI* martyris, Ordinis nostri manu scripta, quæ in Bibliotheca Vaticana Romæ asservatur, ubi dicitur de præfato S. ANGELO, & de ejus germano fratre JOANNE nuncupato: *Supra nudam carnem camisiam ferream gestabant, postea verò unam vestem laneam albam, & desuper aliam griseam cum SCAPVLARI, more Monachorum.* Constat autem S. ANGELUM Hierosolymæ Carmelitarum habitum assumpfisse quadraginta septem circiter annis ante datum B. SIMONI Anglico à SS. Virgine Scapulare. Idipsum tradunt & docent Thomas Bradleus, ex Carmelita Episcopus Norvicensis, laudatus à P. Irenæo à S. Jacobo in *Tract. Theolog. de sing. Virg. protect. pag. 4.* & à P. Daniele à Virg. MARIA in *Vinea Carm. part. 5. cap. 3. num. 794.* ubi hæc Bradlei verba ex eius *Tract. de fundat. Ord. Carm. cap. 2.* in quo agit de habitu Ordinis, refert: *superhumeralibus etiam in veteri testamento usi fuerunt ELIAS & ELISÆVS, JOAN. Baptista, alijsq; Carmelita, eorum sequaces &c.* Floruit hic tempore EV-

GENII

GENII IV. P. Leo à S. Joanne in Typo vestis religiosa sect. 9. Solet etiam citari Joseph Falconius in suo Chronico Ord. Carm. alijque non pauci: estque hæc communis, magisque recepta sententia.

OBSERVANDUM est secundo in Oriente extitisse longè ante tempora B. SIMONIS Confraternitatem seu Sodalitium aliquod Ordinis nosiri. Quod ut cum fundamento stabiliatur, operæ pretium erit, Bullam SIXTI IV. in medium proferre, Apostolica auctoritate Romæ promulgatam anno 1477. hujus tenoris.

SIXTUS Episcopus servus servorum DEI, ad perpetuam rei memoriam.

DVM attenta meditatione pensamus, quod gloriosissima DEI Genitrix MARIA, Virgo venustissima, & omnium virtutum floribus insignita, cujus inestimabilem pulchritudinem sol & luna mirantur, cujus precibus juvatur populus Christianus, & que florem pretiosissimum, immarcescibilem, & æternum Dominum nostrum IESVM Christum immensa sancti Spiritus cooperante virtute genuit, produxitq; sacrum Ordinem B. MARIÆ de monte CARMELO, à sancta Sede Apostolica, & pluribus Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, & etiam à nobis multipliciter approbatum, quem ejusdem gloriosissime DEI Genitricis semperq; Virginis MARIÆ speciali titulo voluit insigniri; ut ob ejusdem Virginis reverentiam Ordo ipse à Christi fidelibus, merito per amplius veneraretur, ipsiq; Christi fideles propterea à ejusdem Virginis MARIÆ suffragiis adjuti, æternæ retributionis præmia facilius consequi mererentur; dumq; sublimium dicti Ordinis utriusq; sexus personarum, virtutum merita DEO quidem grata, & in conspectu prædictæ Sedis accepta, digna memoria recensemus, ac Ordinem ipsum, ac illius personas sub Sedis Apostolicæ & Ecclesiæ Romanæ protectione immediate existentes, ac inter ceteros Regularium Ordinum professores in firmamento Catholice fidei militantes, tanquam Religionis speculum & exemplar speciali charitate fulgentes, sanctorumq; Prophetarum ELIÆ, & ELISÆI & Enoch, nec non & aliorum sanctorum Patrum, qui montem sanctum Carmeli juxta ELIÆ fontem inhabitaverunt, successionem hereditariam tenentes; fructus quoq; uberes, quos dictus sacer Ordo in agro militantis Ecclesiæ, in propagatione Religionis & fidei Orthodoxæ hætenus produxit utiliter, & producit, ac in futurum producurum fore in dubitanter speramus, paternæ charitate intuemur, dignum quin potius debitum reputamus, nos ad illa debere nostros dirigere cogitatus, per quæ ea, quæ pro divini culus gloria, & dicti Ordinis incremento, ac Christi fidelium animarum salute, à quam plurimis Romanis Pontificibus, Prædecessoribus nostris

27.

Didacus
de Coria
lib. 3. cap.
5. & lib. 9.
c. 29.

Irenæa à
S. Jacobo
in proleg.
Tr. de pro-
te& virg.
& sect. 3.
cap. 1.

Lezana &
alij.

Deiparam
Virginem
Carmelit.
Ordinem
produxisse
Sixtus IV.
hic affir-
mat, & il-
lius merita
extollit.

nostris concessa dicuntur, sublatis ambiguitatibus, quæ exinde emerfisse noscuntur, in sua integritate persistant, & tanto firmitus observentur, quanto erunt prædictæ sedis sapius munimine stabilita.

Sane sicut exhibita nobis pro parte dilecti Filij Christophori Martignoni, dicti Ordinis Generalis Magistri, ac Sacræ Theologiæ Professoris, petitio continebat, licet multi Romani Pontifices Prædecessores nostri ob reverentiam gloriosissimæ & intemeratæ DEI Genitricis semperq; Virginis MARIÆ de monte CARMELO, & singularem devotionem, quam ad illam, & prædictum Ordinem ejusdem DEI Genitricis titulo specialiter insignitum gesserunt, diversas indulgentias & peccatorum remissiones, ac privilegia & indulta ipsi Ordini, & illius domibus concesserint, quæ in eisdem domibus sunt recepta, & quorum contentia in pluribus scripturis, & dicti Ordinis Ecclesijs apertissimè reperiuntur, sub hac videlicet verborum forma.

LEO Papa IV. omnibus Christi fidelibus, qui Ecclesias Beatiss. DEI Genitricis semperq; Virginis MARIÆ de monte CARMELI, hujusmodi in festis, Nativitatis Dominicæ, Paschæ, Apostolorum Petri & Pauli, Pentecostes, Assumptionis, Nativitatis, Annuntiationis, Purificationis ejusdem Beatæ DEI Genitricis semperq; Virginis MARIÆ, Sancti Michaëlis Archangeli, omnium Sanctorum, in duobus festis Sanctæ Crucis, Nativitatis Sancti Joannis Baptista, Sanctorum martyrum Fabiani & Sebastiani, & in die Parasceves, & per octavas prædictarum festivitatum, & vocabulis omnium Ecclesiarum dicti Ordinis devotè visitaverint, &c.

ADRIANUS II. STEPHANUS V. SERGIUS III. JOANNES X. JOANNES XI. SERGIUS IV. & INNOCENTIUS IV. qui dictum Ordinem confirmavit, omnibus Christi fidelibus verè poenitentibus, contritis & confessis, qui prædictas Ecclesias piè visitarent, in prædictis festivitibus, & earum octavis, &c. Vel CONFRATRIAM dicti Ordinis assumerent, & eam intrarent, &c. tertiam partem omnium peccatorum in Domino relaxarunt. Et post plurima alia, quæ brevitaris studio intermitto, concludit tandem, Datum Romæ apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicæ 1477. Kalendar. April. Pontificatus nostri anno 6.

Hoc Pontificium diploma integrum refert Emman. Rodericus in suo Bullario pag. 190. edition. Antwerp. R. P. Ildephonsus à JESU-MARIA Congregationis Hispanicæ Generalis lib. de privilegijs Ord. Carmel. Vrcebsæ in Hispan. an. 1624. excuf. & ab eo scholij illustratis pag. 116. & Philibertus Fezayus in Appendice ad Controvers. 17. privileg. 2. pag. 340. qui illud reperiri affirmat in Constitut. Ord. Ioan. Soreth, & in

Speculo

Speculo Carmelitar. fol. 95. & apud Hieron. Sorbum Capucin. in Cöpend. Privileg. Verb. Indulgentia quoad secul. s. 32. & seqq. Vide etiam nostrum Augustinum à Virgine MARIA in Privileg. omnium Ordin. V. Indulgentia pro extraneis. Joan. Paleonydorum lib. 3. antiquit. cap. 9. & alios.

Multa sunt in hac Bulla, quæ attentius disculla non parùm splendoris Confraternitati, de qua agimus, afferunt. Verùm ut debitum servemus ordinem, singula suis proprijs locis discutienda relinque-
mus. In præsentì solum advertendum erit, è septem mox memoratis Romanis Pontificibus, qui uti testatur SIXTUS IV. in suo diplomate, indulgentias ingredientibus Carmelo-Parthenium Sodalitium concessere, quinque priores aliquot ante seculis in Apostolica S. Petri Sede sedisse, priusquam in Europa originem haberet hæc Confraternitas per revelationem Beati SIMONIS nostri Anglici.

Ex quo manifestum evadit anno 867. jam extitisse in Oriente dictam Confraternitatem; & licet verum sit, quod nonnulli scribunt de Conventu nostro Senensi in Hetruria, scilicet tempore ADRIANI II. & STEPHANI V. jam extitisse, imò præcessisse, utpote, qui fuerit fundatus anno 797. uti probant ex Chronico quodam authentico Senensi, & alijs authenticis scripturis Ordinis nostri Historiographi, maximè Lezana Tom. 3. ad an. 707. & 797. & complures ab ipso relati. Nihilominus prædicti Pontifices, non de Conventu aliquo particulari in suis concessionibus loquuntur, sed de toto Ordine, ejusq; Ecclesijs & Confratria, uti ex verborum contextu apparet. Vnde cum eo tempore Ordo noster sedem præcipuè haberet in Oriente, consequenter de ejus Ecclesijs, ac Confratria inibi existentibus sunt intelligendi, saltè primariò ac principaliter.

Ex his prænotatis duplex jam oritur quæstio. Prima. Quando nam incœperit hæc Confraternitas in Oriente? Secunda. An Confratres ibidem gestarint habitum Ordinis, seu Scapulare, quemadmodum nunc in Europa gestant?

Quantum ad primum nihil certi habemus. Verum quidem est, ADRIANUM II. qui sedit anno Domini 867. fuisse è primis Pontificibus Romanis concedentibus indulgentias huic antiquissimæ Confraternitati, uti suprâ ex Bulla SIXTI IV. retulimus: similiter STEPHANUS V. qui ADRIANO III. successit anno 885. vel juxta nonnullos alter STEPHANUS ejus nominis V. dictus IV. qui successit

28.

Antiquitas insignis Senensis Cœnobij Carmelitarum.

29.

Vnde colligere liceat summam antiquitatem Carmelo-parthenicæ Con-

C 3

LEO-

fraternita-
tis in Ori-
ente?
*Annal. Ec-
cles. Baro-
nij in annis
816.*

Rejicitur
opinio
Bordoni
de anti-
quitate
Confrater-
nitatum.

30.

Cur non
gestarint
sacrum
Scapulare,
Orientales
Carmelo-
parthenij
Confra-
tres?

*1. 2. q. 102,
a. 5.*

LEONI III. & sedit anno 816. Ita ut ab octingentis & amplius an-
nis necessariò extitisse hæc Confraternitas censetur. Caterùm dicti
Pontifices non eam inchoarunt, aut instituerunt, sed inchoatam ab
alijs, Apostolicis gratijs & privilegijs illustrarunt. Vnde altius repe-
tenda est ejus origo, & principium, de quo latius, DEO favente, alibi.
Ex his manifeste liquet, quàm parum veritati consona sit opinio Fran-
cisci Bordoni *Tom. 3. oper. moral. Resolut. 72.* asserentis, Confraterni-
tates nullas in Ecclesia extitisse ante Ordines Mendicantes SS. Do-
minici & Francisci, sed primùm sub Ordinibus Mendicantibus capisse:
si enim attestante SIXTO IV. ADRIANUS II. ann. 867. & alij
supramemorati Pontifices tot sæculis ante exortas Religiones Mendi-
cantes, ingredientibus Carmelo-partheniam Confraternitatem tam
liberales indulgentias largiti sint, quomodo verum erit nullas ante
Religiones Mendicantes Confraternitates in Ecclesia fuisse? Ex his
quoq; patet, & eruitur summa antiquitas Carmelo-partheniæ Confra-
ternitatis, quam ideò suprà *cap. 3. num. 19.* omnium fortè antiquissimam
esse affirmavi.

QUANTUM ad alterum quæsitum, an videlicet Confratres no-
stri in Oriente gestarint habitum Ordinis seu SCAPULARE? pro-
babile videtur non gestasse subiectas ob rationes.

Primo, quia in Oriente non indigebant signo aliquo distinctivo,
quandoquidem non videntur inibi fuisse eo tempore multiplices Con-
fraternitates, seu Sodalitia, sicut hoc tempore in Europa. Quo argu-
mento utitur S. Thomas *3. p. q. 70. a. 4.* ex S. Damasceno *lib. 4. c. 26.*
ad excusandos Israëlitas, qui in deserto per quadraginta annos non
sunt usi circumcissione, ut haberet Josue *5. c.* *Quia, inquit, non necesse
erat eos aliquod signum distinctionis habere, cum seorsim ab alijs populis habi-
tabant.*

Secundò, quia hic habitus seu SCAPULARE est signum fœderis
& pacti singularis (de quo infra) quod contraxit Beatus. Virgo cum
Confratribus nostris in Europa: sicut proportionè servatâ, circum-
cissio fuit signum fœderis inter DEUM & Patriarcham Abraham, ut
scite advertit ex *Genesi 17.* S. Thomas. Vnde quemadmodum ante di-
ctum Patriarcham non fuit necessaria circumcissio: ita neq; ante hanc
Confraternitatem in Europa institutam, videtur fuisse necessarius di-
ctus habitus seu Scapulare pro iisdem Confratribus.

Postremò,

Postremo, quotiescunq; meminerunt hujus Confraternitatis Summi Pontifices, qui eam in Occidente varijs Apostolicis indultis, & gratijs illustrarunt, uti CLEMENS VII. GREGORIUS XIII. & PAULUS V. semper in suis Apostolicis Bullis seu Diplomatum exhibent hujus habitum seu Scapulare; secus vero illi, qui eandem in Oriente similibus gratijs ornarunt: uti videre est in Bulla superiore SIXTI IV. ex quo presumendum videtur ac deducendum, solitum non fuisse dictum habitum gestari in Oriente à Confratribus nostris. Quamquam alijs illis contingere potuisset hoc ipsum, quod Religiosis nostris, qui dictum habitum etiam in Oriente gestarunt, uti supra ostensum fuit; ad eum modum, quo de Iride seu arcu caelesti loquuntur Doctores in illud Genesis: *Arcum meum ponam in nubibus, & erit in signum foederis. Ponam, inquit, non absolute, ut existat, quandoquidem praecesserat jam pridem arcus caelestis diluvium; sed ut modò sit in signum foederis, quod DEUS hic contrahit cum Patriarcha Noë, &c. cujus ante signum haud erat.*

In quo Marianum Scapulare cum arcu caelesti conveniat?

CAPUT V.

De Origine ejusdem Mariana Confraternitatis ac propagatione in Europa.

TRANSITVRO Sacro Carmeli Ordine in Europam ex Syria, alijsq; Orientis partibus, ob Barbarorum continuas infestationes, gravissimasq; persecutiones, uti S. Cyrillus III. à S. Bertholdo dicti Ordinis Generalis, oraculo didicerat divino, praemissi sunt aliquot è monte CARMELO Religiosi, primò quidem in Cyprum, deinde in Angliam, & alias Europae partes: sive aurem hoc contigerit circa annum Domini 1191. juxta supplicationem Polydori Virgilij, quando Richardus Anglorum Rex, absolutà sacrâ expeditione, è terra sancta rediturus in Angliam, solvit Accone: sive potiùs ac veriùs aliquot post annis, videlicet 1212. ut tradit Thomas Bradlaus, sive Scropus Episcopus Dromorensis in Hibernia, *Tract. de fundatione, antiquitate, &c. Ord. Carmelitarum cap. 2.* Catalogus Scriptorum Britanniae, Magnum Speculum Ordinis, fol. 60. alijsq; complures Ordinis Historiographi. Certum nihilominus est Marianum nostrum Ordinem majori ex parte perseverasse in CARMELO monte,

31.

Carmelita gravissimas à Sarracenis in Oriente persecutiones patiuntur. *in Hist. Anglican. lib. 14.*

Quo tempore in Occidentem migraverint à